

REGÉLO.

Pesten vasárnap november 29^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Moro Faustina.

(Novella.)

Bastia, melly örökzöld myrtus és olajfákkal koszorúzott magas hegyek tövénél egy szirtkihajlásra épült, ámbár belsejében csinatlan 's kényelmetlen, még is festőleges város. Bastia ezenkül legnagyobb kereskedő városa Korszikának, 's mind a' mellett is kevés jelentőségű. Ha a' város lakosai a' hat tartane-n, husz vagy harmincz halászdereglyén és egyetlen gőzösön, melly a' pogány rosz révben horgonyozik, végig tekintenek: büszkén mondogatják egymásnak, miképp' városuk a' sziget Marseille-je. És mind e' mellett is Ajjación kívül Bastia egyetlen hely, hol Korszikában valamire mehetni. Laknak itt gazdag emberek is, kiknek annyi irigyök van, a' hány lakója a' városnak; de ez szerencséjöknek és azon befolyásnak, melylyel a' tartományra nézve bírnak, legkisebbet sem árt. Érdekes lesz azonban tudni azon sajátságos módot is, melylyel gazdagságukat éldelik; vagy miveletlen, sziklás földeket vásárolnak össze 's parlagon hagyják, vagy hét závaros bőröndben őrzik pénzes zacskóikat. Fényelgés vagy kényelemnek nyoma sincs náluk. De mire is lenne a' fényelgés olly tartományban, hol csak egy ut járható kocsival, 's hol az öszvérek az országuton is bajosan haladnak. Kényelem a' házban? Mire? A' most gazdag ember szegényül kezdte, izzadott, fáradt, 's több szük éven át nem ritkán koplalt is; 's így bár most ezereknek birtokában legyen is, a' megszokott életet nem örömet cseréli - fel szokatlannal. Tagadhatlan, hogy Bastiában is vannak kivételek e' szabály alól, mint másutt; de e' kivételek ritkábbak, mert zajt, sőt botrányt okoznának olly városban, hol már maga a' sok vagyon is botrány; hallani kell csak, mit nembeszélnek mindent Gregoris és másokról, kik milliót tudtak olly tartományban összeszerezni, hol a' pénz olly ritka.

Lorenzo d' Alagno szintén illy kiváltságos volt Bastiában, az az, gazdag. Mint utósó csemetéje egy régi nemes családnak azzal

nem gondolta magát lealacsonyítani, ha kora ifjúságától kereskedésre szenteli magát. Már szép vagyon birtokosa volt, midőn 1810. tavaszán, éppen egy tartane kirakodására ügyelve (melly neki Mar-seilleből portékát hozott), egy bádigos boltnak ablakán, a' révre nézön, bámulatos szépségű leányfőt pillanta-meg. Lorenzo, ki éppen a' kirakott árúk jegyzékét írta tárczájába, a' nélkül, hogy munkáját félbeszakasztaná, a' leány után kérdezősködött. — ,Ki volna egyéb, mint az öreg Moro Tamás angyali leánya, Faustina, ki minden ifjúnkat megbódítja — válaszolt egy teherhordó, mi közben meghajlott, hogy vállára egy sulyos gombolyt emeljen. — Alig van két hónapja, hogy sanct Florenczből haza jött, 's már is egész ifjúságunk fejét megzavará — folytatá beszédét a' teherhordó, és bajjal emelkedett-fel terhe alatt. — De büszke, uram, büszke! Annak ugyan ördöggel bélelt ficzkónak kell ám lenni, ki e' halacsát horogra keríti.'

Lorenzo szemei le nem fordultak az ablakról, mellyen a' kecses hölgy koronként kipillantott. Midőn a' tartane terhe lehordva volt, bezára tárczáját, a' bádigos bolthoz ment, 's elhatározottan koczogott ajtaján. Az öreg Moro Tamás nem volt honn, 's így leánya fogadá az idegent. Faustina nem kevésbé pirult-el, midőn benne azon férfiúra ismert, ki őt a' révből olly figyelmesen vizsgálá. Lorenzo öröme végetlen volt, hogy a' leányt egyedül találta; megszólított, és beszéde fonalát úgy igyekvék fonni, hogy az jó hosszúra nyuljék minden gyanú gerjesztése nélkül. Midőn távozott, több tárgynak (mellyekre, mint mondá, szüksége van), jegyzékét hagyta a' szép Faustinánál azon kéréssel, hogy azok más napra készen legyenek; mert ő ugyan ez órában értők jövőnd.

Másnap Lorenzo a' rendelt órában pontosan jelent-meg Moro házánál, 's ez uttal ollyas szavakat is bátorkodott beszéde közé szőni, mellyek titkos szerelmi vallomásként hangzának: a' hölgy azonban nem látszék azokat érteni. Faustina hideg, közönyös lénye felizgatá az ifjúnak önszeretetét. Lorenzo vállalkozó volt, mint minden korsz, 's forró vérű, mint minden dél-övi. Megesküdt, hogy az ellenszegülő hölgyet legyőzi, bár mibe kerüljön is. 's ez órától mit sem mulasztott-el, mi céljához vezetheté. Kérés, csábítás, ígéretek süketlen használtattak a' bádigos leányánál. Már sok, sok napmerült-le az idő örvényébe, 's Faustina még mindig nem akart a' szerelemről hallani. Azonban Lorenzo megsebzé magát a' játékbán; a' nyil mélyen hatott szívébe; az ellenszegülés fellobbantá vágyait, 's a' szeszély komoly szenvedélylő óriásult. Mindent elhanyagolt: kereskedési ügyet, munkát, haszonkémlest; 's mért? — hogy annál mélyebben merülhessen szerelmi álmódzásaiba. Boldogság vagy ha-

lál volt egyedüli gondolata. — A' szenvedély gyorsan nő, 's Korzikában gyorsabban, mint bár hol.

De Lorenzo azon közönséges 's valamennyire prosailag tiszta elmével birt, melly az írószoba félhomályában olly könnyen elsajáthatható. Hamar átlátta t. i., hogy itt nem könnyelmű, ledér hölgygel van dolga, ki ígérettel elcsábítható 's ajándékkal megvásárolható, hanem valódi némbor jellemmel kell küzdenie, 's ha boldogulni akar, előbb Faustina szerelmét kell megnyerni. Lorenzo fiatal, szép, szerelme forró, szenvedélye ömledező volt, tehát remélhetett. És valóban szerettetik, midőn Faustina őt lábainál látta és szerelme igazságáról 's bensőségéről meggyőződék. De Lorenzo nem eléglé a' csupán szíve feletti diadalt, a' hölgy kétségei felett is ur akart lenni. Itt azonban rendithetlennek találta, 's annál rendithetlenebbnek, mivel Faustina akarati erő, szilárd jellemmel birt, és tartzkodása nem számítás vagy nemtelen okokon alapult. Sőt inkább önhaszon keresetlen 's nemes gondolkodású volt. Lorenzo, ki szenvedélyével többé nem birt, gyakran ajánlá neki kezét: de Faustina folyvást vonakodott vele összekelni. Lorenzo az öreg Morót is részére hódítá, de az öreg segedelme keveset látszék használni. — „Nem — felelt Faustina minden nógatásaikra — ez összeköttetésben soha meg nem egyezem. Lorenzo gazdag, nemes családból való, 's így kézmíves leányával nem nőszülhet.“ — Lorenzót nem kevéssé búsítá Faustina ellenkezése, és soká süketlen gondolkodott módokról, ellenszegülését legyőzőkről; végre ez eszközt is meg kellett hitte. — „„Te szeretsz!““ — monda Faustinának. — Ez nem felelt, de hallgatása igénylő volt a' kérdésnek. — „„A' világ előtt nem akarsz nőm lenni? jó, tehát egyezz-meg titkos házasságban; menyekző után innen mindjárt Brando-ba viszlek, hol mélyen a' hegyek között mezei lakom van; egy pár év multán kihirdetem a' világnak, hogy nőm vagy; előhozlak rejtekeimből, és Lorenzo d' Alagno szép nejében ki sem ismerend többé a' bastia-i bádogos leányára. Így sem tekintetem, sem szövetségemnek nem ártasz, mint most hiszed; álszeméremmel nem kell küzdened, 's a' világ kajánságától és fecsegésétől távol boldogok leendünk, miképp' azt szerelmünk érdemli.

Faustina búsan rázta fejét, midőn Lorenzót így hallotta beszélni, 's más nap reggelig gondolkodásra való időt kért, hogy a' dolgot illőleg megfontolhassa. Midőn más nap Lorenzo szorongó kebelével lépett a' bádogos lakába, Faustina elébe ment, kézen fogá, 's mosolyogva mondta: „Ha akarod, nő leszek; de ne feledd, miképp' én e' pillanattól csak érted élendek. Maradj te a' világnak ezután is Lorenzo, nekem pedig hű férjem.“

És Lorenzo boldog leendett, ha boldogságát megérdemlenni tudandotta. — A' gazdag kereskedő 's mátkája összekelésének éjjel kelle megtörténni; egy félreesső zárda kápolnájában esketé-meg őket a' pap, 's Lorenzo mindjárt esketés után brandoi mezei lakába vitte fiatal nejét, hol elfogadásukra már minden készen volt.

Házasságuk első éveit borútlanul 's mintegy észrevétlenül multak-el. Igaz, Lorenzónak gyakran meg kelle válni nejétől; mert foglalatosságai ma Bastia, holnap Ajaccio, sőt nem ritkán Livornóba 's Marseille-be is szolliták. De mindig forróbb szerelemmel tért vissza, 's Faustinának oka volt hinni, miképp' férje csak karjaiban boldog, 's feledi a' világ és gazdagságot. Majd nem öt évig éldelte e' tiszta és soha nem háborított boldogságot.

Lorenzo kereskedési vállalatai folyton legsükelesb eredményűek voltak; kezdett bár mihez, szerencse koszorúzta vállalatát. Vagyona szemlátomást gyarapodott, 's kevés év múlva azon éj után, melyen Faustina sorsát magáéhoz kapcsolta, honának egyik legdúsabb kereskedője volt. Foglalatosságainak tulajdonképpi középpontja Livorno volt. Livornóban azon kitüntetésben részesült, melyet ott csak tetemes vagyon által szerezhetni-meg; 's minthogy még fiatal volt, 's mindenki nőtelennek tartá, a' tiz első kereskedő háznak fejei, kiknek mátkátlan leányaik voltak, kéz alatt és közvetlenül megkínálták leányaik kezeivel: de Lorenzo hallani sem akart az ajánlatokról. A' livornoi urak meg nem foghaták, mi okon alapulhat Lorenzo idegenkedése olly jó bere iránt, minő a' házasság, melly szép nő mellett még vagyonát és hitelét is tetemesen gyarapítandná. — 'Ez is valódi korsz — mondogaták egymás közt ez urak — kinek becsvágya kielégíthetlen. Meglássátok, addig huzza vonja a' dolgot, míg hátát 50 év és zsebét 20 millio súlya nyomja, 's ekkor a' nagyherczeg leányát kéri-meg.'

Faustinávali házassága ötödik évének vége felé Lorenzo jelleme és magaviseletében szembeötlő változás történt. Brandót gyakrabban hagyá oda, Faustina iránt kevésbbé volt gyöngéd és megelőző; sőt nejének karjai között is meglepték a' szórakozottság vagy is inkább álmódosítás perczei, melyek nejének éles látását nem kerülheték-ki. Azonban lelke borús sugallatát követve, erőködék színlenni, mintha mit sem vett volna észre. Mert az észrevétel nyilatkozást vonandott maga után, a' nyilatkozás szemrehányást, és Faustina büszkébb volt, mint sem magát elhanyagolva vagy kevésbbé szeretettnek akarta volna tudni. Ön magára tartandotta magát érdemtelennek, ha gyanúját kijelenti, bár mi bizonyos fogott a' dologban lenni.

Lorenzo szórakozottságának oka azonban barátainak szakadatlan tanácsatai, 's azon felhetlen becsvágy voltak, melly nem ok nélkül tulajdonították neki vétkül, 's végre a' természetből örökben nyertt egy neme az állhatlanságnak, mellyet mindeddig legyőzni nem tudott, mert soha kísértetbe nem jött, 's melly most romlását esz-
közlé.

Becsvágy egyedül még nem tántoríthatá-le az erény ösvényéről, pénzszomja pedig nem volt olly mértékű, hogy ellene ne szegülhetett volna. Tulajdonképpen más nemű kísértéseknek nem tudott ellenállani; szíve könnyen szikrát fogott, 's az érzékiségnek nagy hatalmat engede maga felett.

Livorno, Toscanának e' nagy piacza, ezen angol 's egyszersmind keleti bazar, e' legkevésbé olaszos város minden olasz rokona közt, szép hölgyeiről különösen hires. Itt a' fajok éppen olly különbözők mint a' viseletek, 's a' szépség pálmájaért örmény és görögnökkel pályázik a' ködös Brittannia leánya.

Az Ardenza legkedvesebb sétatérök a' livornoiaknak. Oda megy alkonyatkor a' kereskedő, hogy a' hűs tengeri légből enyhüljön; ott gyűll össze esti órákban Livornónak majdnem egész népessége. A' különböző nemzetek öltözetében fel 's alá kavargó ember örvény ilyenkor nemcsak szép, hanem valóban festőleges tekintetet nyújt; — 's ilyenkor az olasz nyáresti langyos félhomályban, fölötte veszéyesek a' hölgyek, akár mint csábító syrenék kerítsék szépségük hálójába a' férfit, akár pedig öntudatlanul bájolják - el kecséikkel.

Lorenzo, ki foglalatosságai miatt már egy héten tul mulatott Livornóban, egyik estén egy francia barátjával az Ardenzán sétált. Egyszerre olly csuda-bájú fiatal dámát látott ellenében, hogy mozdatlanul 's mintegy vakon állott néhány pillanatig. A' fiatal dáma nem egyedül volt; egy öreg ur, hihetőleg atyjával sétált. Lorenzo barátja üdvözlé az öreget, 's Lorenzo gépíleg hasonlót tön. — „Ki-csoda e' tündér?“ — kérde kis vártatva Lorenzo, mintegy álomból ébredve.

,Micsoda, 's te még nem ismered? — felelt a' francia — ez a' legdelibb hölgy egész Livornóban; a' szépek legszebbike. Neve Theodora, az öreg, görög Crösus, Pappadolónak egyetlen leánya. Hogy szép, csudaszép, azt most magad láthatád; de barátom, még dúsabb, mint szép. Ugy beszélnek, hogy Pappadolo milióit adja vele mátkátalul, 's hogy már három olasz herczeg kérte meg kezét; de a' vén, okos görög nem akar leányából herczegnőt csinálni; inkább adja valamelly gazdag kereskedőnek, ki a' leány kegyét megnyerni tudja. Ebből láthatod, hogy Pappadolo kaszt-szellemmel bír, 's mit magában föltett, meg is tartandja. (Vége. köv.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. — Agárdon (Fehér megye) nov. 16-kán mult-ki ideglázhól, élete 30-dik évében mltgos Tólnai Festetits Amália asszonyság, csillagkeresztes dáma, méltóságos Ürményi Ürményi József urnak, cs. k. aranykulesos 's a' t. kir. ítélőszék közbírájának hitese. Hült tetemei 19-én Vál mezővárosban (Fehér m.) az Ürményi család sirboltjában tétettek — le örök nyugalomra, hol az engesztelő áldozatok december 17-kén 10 órákor fognak tartatni.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Budai jótékony nőegyesület. Felsőleges uralkodó császárné 's királynénk Anna Maria, 's felsőleges özvegy császárné 's királyné Karolina Augusta, a' budai sinlők intézetében egy beteg-ágyat 1000 pengő ftal alapítani kegyeskedtek; — főns. cs. kir. főherczeg Károly ugyan e' végre 1000 pengő forintot méltóztatott küldeni; — méltóságos báró Orczy Józsefné, született gróf Pejachevich Francziska, az egyesület fáradatlan buzgalma tagja, szintén egy beteg ágyra 1000 pengő ftot áldozni; nem különben gr. Beckers Józsefné, szül. gr. Rothkirch Natalia egyesületi tag, évenként, míg él, 60 pengő ftot megajánlani sziveskedének. Költ Pesten 1840-ki november 19-kén tartott ülésből.

Külkey Henrik
titoknok.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' serravezzai márványbánya. Romából, öszutó 2-káról. Woltreck, a' derék szobrász néhány nap előtt ide visszatért, hogy a' télen át néhány mintát készítsen-el Carrara-ból, hol utódjára tartozkodék, igen érdekes hírt hozott. Corchia hegyben, Serravezzán tul négy órányira 's Livigliani falutól két mfnyre, mintegy három hónap előtt, a' hegyen felül földalatti barlangra, legszebb szobormárványból állóra találtak. A' márvány hófehér, finom szemű, tömött 's különösen kemény. A' csudásan szép márványrétegek valóban tündéres látványt nyujtnak. Az ugy nevezett anyacr, (madre macchia) hiba nélküli 's nagy darab törzsökkel biztatja a' szobrászokat. Ki szemmel látott tanúja volt, milly nehézségekkel kell küzdeni a' művésznek hibátlan márványtuskók választásánál, 's mennyi áldozatába kerül ez neki, csak az tudandja e' fölfedezés fontosságát eléggé méltányolni. A' márványkereskedők önkénye már csak az által is tetemesen megtöretik, hogy concurrentia jó létre. A' fölfedezés azonban annyival is fontosabb, minthogy egy évek óta táplált szép remény, az anya görögország márványbányáit ujra használhatókká tenni, a' görög kormány hanyagsága által egészen füstté enyészik. A' barlang nyílása olly szűk, miképp' nemcsak négykézláb kell mászni, hanem még egészen elnyultt testtel is, mint a' kigyónak tovább kuszni. E' fáradságos műtétel öt perezig tart, ezután kitágasbul a' nyílás 10—12' széles 's némely helyeken 30—50' magas üreggég. Itt három ágra oszlik a' barlang: az első mintegy 440 toscanai rőfnyi (braccia) hosszúságban nyulik, de ekkor egyszerre olly alacson lesz, hogy lehetlen benne tovább haladni. A' más két ág nem illy hosszú, vagy is még nincs eléggé megvizsgálva. A' jobb felőli feneketlen mélységre nyílik. Woltreck ur azt következteté ez ágaknak irányából, hogy végre ismét egyesülnek, 's a' hegy tul oldalán szabadra nyíl-

nak. Mert a' barlang minden részében tiszta, egészséges léget szívhatsz, a' bejárásnál pedig oly erős a' légvonal, miképp' a' kalapot tartani kell, nehogy a' szél elkapja. A' barlang márvány falai cseppkő kéreggel 's csepedekkel bevonák; több helyen hallatszik sőt látszik is a' víz csepegése. A' vizsgáldó mindenütt márványjegesedésen és cseppkőidomuláson, némelly helyeken sárga homokon is jár; a' márvány rétegek általánosan 1-2 vonalnyira fódvák a' homokkal. A' hegyen fölül most kezdtek-el márványt törni, mi ugyan azon minőségű, mint a' barlangbeli. Továbbá a' hegyen fölül testszín márványra is találtak. Woltrek ur emlékezik, hogy a' nápolyi Borbonico muzeumban illy márványból készült asszony-fő vázlatot látott, 's így a' plastikára nézve e' fölfedezést nagy fontosságúnak találja. Ennek következtében meg is kérte a' bányatulajdonost, Gonfalionere Simi-t, hogy e' márványból töretne minél előbb.

KÜLÖNFÉLE.

Egy belga vendéglő.

A' gyors kocszi egy vendéglő előtt tett-le. Egy másod rangú városban volt, mintegy oly népes, mint Gent vagy Lüttich, és a' vendéglő e' pompás nevet visel: „Hotel d' Angleterre.“ Gondoltam, ő felségének, a' szép Victoria királynénak, tisztes alattvalói ide járulnak, 's nekem nagy bizodalom, hitem van az angol gyomorról. Kellemes reménnyel léptem a' vendéglátóilag kinéző házba.

„Kíván az ur valamit?“ — kérdé a' vendéglőné.

„Minden esetre kívánok valamit.“

„Lesz szives megmondani, mit kíván?“

„Előszer, valamit enni. Rendkívül éhezem.“

„Hiszen az ur belga?“ — kérdé éhségemet átugorva a' vendéglőné.

„Nem, én német vagyok, még pedig éhes német.“

„Ah, engedelmet kérek — csak azért kérdem, mivel a' Flandriait nem örömet szállásoltatjuk itt. De ha az ur német, a' dolog másképp' áll; 's ön parancsolhat.“

„No hát, örömet vacsorálnék.“

„Ah, már igen későn van, 's ön helyén már nem is vacsorálnék.“

„De én éhes vagyok, mint a' farkas. Nézzük csak meg, mi van étkamrájában!“

„Ah — mondá a' vendéglőné a' nélkül, hogy engedte volna magát állomásból kiverni — ha ön tegnap előtt jött volna, akkor étkamrámban még tele volt; tegnapelőtt vásárnap volt, 's nekünk a' legszebb szárnyas állataink, kacsák, ludak, pulykák, kappanaink voltak.“

„Nem, nem, hiszen én nem kívánok semmi válogatott estvélyt. Ha önnnek szárnyas állatai, kacsái, kappanjai 's a' t. nincsenek is, adjon egy darab hideg borjú peccsenyét.“

„Ah uram, ha ön tegnap jött volna, Lássa ön, tegnap vágó nap volt; igen jó marhahusunk, legdelicátabb borjúpeccsenyünk volt.“

„Tehát sem a' marhából, sem borjúból nincs már egy darabka is?“

„Nincs, semmi sincs! egy Flandriai ette-meg utóját.“

„No hát adjon egy pár tojást.“

„Ma reggel még négy tuczat volt.“

„Annyi nem szükséges, csak öt vagy hatot főzessen-meg.“

„Igen, de a' tojásokat kikölttettem.“

„Az ördögbe is, hát egy tojást sem kapok?“

„Még is, még is; — úgy hiszem, van még egy sereg' pulyka - tojásom.“

„Ezt sem lehet megvetni, csak gyorsan, keményre főzesse.“

Mindjárt meglesz. — Ej-ej! — kiálta rögtön a' vendéglőné, 's minden oldalról nézegette a' sokat ígérő tojást.

„Mi baj? — kérdém, meglepve azon zavart kinézéstől, mely mint fátyol nyomult szét széles vonásain.“

„Ezen tettet ismét ama gaz Bálint játszá velem; nézze ön, kiszívta.“

„Mit szívott-ki?“

„Ej, hát a' tojást. — Ezen ifjú gonoszabbul lop a' hollónál; a' tojásoknak mint örült neki esett; ha valahol megleli, tüstént kiszívja. A' fris tojás, mondják, különösen jó a' mellre, és ő mindig melegen 's frisen szívja-ki.“

„Mit, hát a' gazficzko utósó reményemet, az egyetlen tojást lopta - el.“

„Ah, Istenem, igen! — De a' tojások használnak neki; naponnan éled; ő szép, csinos egy gyermek. — Holnap látni kell önnek Bálintomat.“

„Szép, szép; különösen örülni fogok e' reményteljes tojás-tolvajnak.“

„A' szolgálot hívtam, hogy utazó táskámat szobámba vigye.“

„Szobájába? — Hát van szobája?“ — kérde a' leány álmosan és durczásan.

„Vezesd azon urat a' 35-ikbe!“ — parancsolá a' vendéglőné.

„Tetszik hát jönni?“

„Hozzon hát legalább egy darab kenyeret, vizet és czukrot szobámba!“ — mondám sopánkodva.

„Mindent meg fog ön kapni — fogadá a' vendéglőné. — Istenem, milly követeléseket tesznek e' németek! — hallám mentemben mondani — ezek még rozszabbak a' flandriaiaknál!“

„Igy! — mondá a' leány, 's letevé a' kandallóra a' világot, egy szerény olajos méceset. — Jó éjt kívánok német ur!“

„El ne felejtsem kenyeret, vizet és czukrot hozni!“

„Mindjárt megkapja!“

„Várni fogom!“

„Csak egy pillanatig várjon!“ — monda a' leány, 's eltűnt.

Nem várhattam-meg. — Midőn az éh gonoszul kezdte kinzani, vevém a' világot, 's még egyszer lemenék; egy felfedezési utat akarék a' konyhába tenni, de minden aludt. Az igaz, hogy tizenegyedfél óra mult. Mi maradt egyéb hátra, mint naplómát elővenni, 's bele írni. — „Csalódott remény a' hotel d' Angleterre“-ben; itt menék éltemben először chesen ágyamba.

P ó l y a E n d r e.

Az uszás egyik leglényegesb része volt a' testgyakorlatoknak és Roma fíjainál, 's ki uszni nem tudott, megvetésre számithata. Igy ha valakiről azt akarák kijelenteni, hogy éppen semmit sem tud, csak azt mondák: „sem uszni sem olvasni nem tud.“

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.